

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL :

Pe un an Lei 180—
Pe un jumătate an Lei 90—
Pe 3 luni Lei 40—

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDACȚIA :

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 11. — Telefon 13—21

ADMINISTRAȚIA :

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon 10—26

Misiunea Ardealului.

Lupta dărză susținută de toate straturile sociale din Ardeal în contra tuturor încalcărilor politice, demonstrează tot mai evident, că acest popor românesc dintre Tisa, Dunăre și Carpați, are încă o grea datorie de împlinit: eliberarea politică a întregului neam românesc de sub satrapia politice de familie și de compromisuri cu tălc și beneficii.

Blajina Basarabie a fost invadată de toți minorii neisprăviți ai fustelor protectorate; bietul moldovean răbduriu, blând, a suferit nedumerit blagoslovenile administrației „frățești” făcute cu vârful ghetei și aroganța gestului, dar a tăcut.

E prea aproape Nistrul decât ca actele lui de conștiință cetățenească, oricât de slab manifestate, să nu fi primit teribila pecete a bolșevismului.

Frumoasa Bucovina, puțină la număr și cu prea mulți vânători de situații, deși cu o reală conștiință a drepturilor cetățenești, n'a contat mult în balanța echilibrului politic.

Imensa mulțime a claselor de jos din Vechiul Regat ținută în stare de ilotși până la 1907, cu o intelectualitate în bună parte cinstită, dar fără sprijin în sus și fără o masă capabilă de reacție imediată în jos, fără educație politică din cauza votului censural, a rămas uluită de mirajul votului universal, dar totuși supusă harapnicului sbirilor politici din fruntea județelor.

Calculul familiei Brătianu și a anexelor ei de mariaj nelegitim trebuia să fie simplu pentru a stăpâni noua Românie:

Impănarea tuturor șefiilor administrative cu oameni devotați, indiferent de capacitate și eventual cu dosare la spate, pentru mai multă siguranță a devotamentului și în orice caz cu patent de liberă practică în beneficii, drept răsplătire a credinței către sfânta familie, care dela Brătianu vameșul porcede.

Concursul binevoitor al factorilor superiori stors prin toate intrigările, de cari o camarilă recrutată în bună parte din descendenții Fanarului, e capabilă, fără nici o remușcare de soartă unui neam, — trebuia să fie al doilea stâlp al puterii brătieniste. Și în fine distrugerea unităților de rezistență prin captarea cu căpătâială a elementelor periculoase lor. Târgul de conștiințe deci, din care cel cumpărat ajungea mai totdeauna să fie debordat în nămolul disprețului public, după ce a fost compromis cum se c de.

Ultima încordare.

Speranța că oligarhia liberală va putea fi biruită pe căile obișnuite ale luptei politice legale, pare iluzorie. Intronarea unui regim de libertate acolo, unde dominează teroarea, nu se poate face decât tot prin — fapte.

Două mari etape sunt de străbătut de partitul național țărănesc: oligarhia trebuie alungată dela guvern, iar a doua zi după luarea puterii va trebui să urmeze necondiționat stăpîrea sistemului oligarhic. De geaba vom veni la putere dacă nu vom desființa dominația oligarhiei în stat și puterea ei economică. Constituția, legea administrativă, dreptul electoral majoritar, legea privilegiului Băncii Naționale, apoi legea minelor, legea comercializării etc., prin cari oligarhia și-a asigurat puterea formidabilă în stat și prin care a pătruns adânc în economia națională, toate aceste temelii juridice și economice ale oligarhiei, trebuie desființate și schimbate. Spiritul reacționar care s'a înuibat în armată, în poliție, la siguranță și în întreg aparatul administrativ, trebuie scos cu desăvârșire. Mijloacele obișnuite ale luptei politice de partid nu sunt suficiente pentru atingerea țelului final. Puterea de combativitate a forțelor democratice trebuie potențată la maximum. Față de cerbicia violentă a oligarhiei de a se crampona la putere se recere o voință și mai mare a luptătorilor de a răsturna și desființa. Cel care va fi mai hotărât și mai tare, va învinge. Să nu ne facem iluzii deșarte!

Singura carte, ce simțeau ei, știau poate, că nu sunt în stare s'o stăpânească în combinațiile lor de dominare, a rămas Ardealul.

De aici pericolosul joc urmat dela Unire pentru distrugerea solidarității noastre politice. S'ar putea spune — și e de datoria istoricilor noștri să cerceteze — că toate combinațiile și soluțiile politice dela Unire încoace, n'au urmărit decât distrugerea unității noastre politice și infeudarea Ardealului la jugul convoiului liberal. S'a sperat cu un calcul diabolic și cu o perseverență dementă, că prin aruncarea continuă a Ardealului în permanentă opoziție, să urmeze pulverizarea forței noastre de rezistență și astfel înlăturarea singurului obstacol din calea stăpînirii lor.

Au uitat însă patrioții de paradă că Ardealul a intrat în marea Unire și cu un ideal de libertate politică. Nici unde în celelalte ținuturi, lupta pentru libertatea politică n'a atins suprafețe atât de mari și adâncimi, până la cel mai umil român ca și aici în Ardeal. Nici unde în celelalte ținuturi conflictul între idealul de libertate și tendința de oprirea lui, nu a fost atât de acut și atât de frecvent, ca între românul de aici și peana de cocoș atotstăpânitoare. — Nici una dintre provin. ile alipite — și nici vechiul Regat — oricât am aprecia trecutul lor nu ne vor putea arăta acte de conștient și conștiință politică ase-

mănătoare declarațiilor din Câmpia Libertății, din revoluția lui Iancu, procesul Memorandului sau alegeri ca cele urmate după intrarea în activitate dela 1903.

Un trecut de viață și jertfă politică, de aproape 100 de ani, a făcut ca noi, ardelenii, să intrăm în Unire cu o zestre de educație politică, tot atât de valoroasă, ca și aurul munților noștri și masivă ca și stâncile ce ne'nconjoară. Pentru noi Unirea a fost numai realizarea în parte a idealului visat, căci fructul trebuia să fie libertatea politică și domnia legii, așa cum am visat-o din tată'n fiu.

După zece ani de suferințe, de nesocotire, de continuă provocare de înlăturare, de batjocură și umilire a noastră, nu de frații din vechiul Regat, ci de vechiții boeriei brătieniste, devizele noastre moștenite din strămoși, au cuprins sufletul întregii țări. Splendida izolare față de toate momelile liberale, a adus azi toți oamenii de credință la o luptă comună și uriașă. Uzurpatorii își trăiesc ultimele zile.

Și precum Gheorghe Lazar a izgonit cuvântul grecesc din familiile aristocrației românești de peste munți, tot astfel Ardealul de azi, unit cu toate forțele viguroase ale neamului românesc, are mărirea sa izgonească din viața politică ultimele rămășițe de vlăstare și de obiceiuri fanariote.

Aron Păltineanu.

Capul de șarpe

Ne-am obișnuit cu venin carnea, ne-am potolit setea cu otravă, de zece ani ne zvârcolim în agonia care încearcă să ne biruie trupul.

Ne-am autoflagelat în resemnare, ne-am sbiciuit sângele în balele mușcăturilor cari ne dureau, am îngropat în noi mărturisirea oricărui oftat ori vaier și azi simțim că dacă vom mai îndura tortura, ne vom sfârși înainte de moarte, o moarte de ocași omorâți de beznă și de chin . . .

În jurul trupului nostru s'a încolăcit satanic o boa sanguinară, sângele ni-e supt zilnic cu o aviditate bestială de uriașul șarpe ce ne ține încheștată ființa și deși pare se că i-am înfrânt puterea trupului tolănit pe o incomensurabilă lungime, capul i-se mișcă nervos, iar limbile de venin spurcat încearcă să ne sfredele carnea.

De zece ani acelaș lung supliciu, de zece ani aceeaș durere, aceeaș otrăvire lentă dar sigură, simțim cum ne atrăfiază bătăile inimii, cum ne înegrește sângele arterelor, cum ne seacă lacrimile ochilor . . . Iar acum otrava încearcă să ni se scurgă în suflet . . . Șarpele monstru se străduie să ne ucidă bestial și ce mai avem . . .

Alungat de oameni, lovit fără milă cu pleasna răzbnării cumplite, șarpele liberal căruia i-s'a rupt în două trupul de către acei cari ne apăram de mușcătura lui, aleargă inebunit de groază și'n salturi iregulare mușcă în dreapta și în stânga . . .

Capul monstru retezat de restul corpului lacustru și-aruncă îngrozit balele spre toți cei cari îi stăm în cale, amenință deși schilodit și mort de jumătate să invenineze un popor întreg . . .

Dar în fața dușmanului comun ne vom înarma cu armele cari ne-or cădea în mână și agoniceii nebunii purtătoare de moarte îi vom opune antitodul lupte noastre îndârjite.

Și suntem siguri că vom strivi în cele din urmă și capul monstruos al șarpelui . . . Abia atunci aurora va sărută zările, iar pe culmi stărui-vor biruitoare zorile prevestitoare ale vremilor mai bune, pe cari le așteptăm de atâția ani.

Bazil Orula.

Dicționarul politic al Academiei Române

În ședința secțiilor unite ținută în săptămâna trecută, membrii Academiei au hotărât în unanimitate, complectarea „Marelui dicționar enciclopedic român” prin introducerea tuturor noțiunilor folosite în limbajul politic și diplomatic.

S'a constituit în consecință o comisie, care să adune materialul necesar, selecționând totodată și cuvintele cari vor intra în noul dicționar.

Pe biroul acestei comisii de selecționare s'au depus până acum, următoarele noțiuni, sortite a fi publicate în primul buletin oficial al Academiei române.

Vintilă: Se zice despre omul care se cramponează de putere cu ultimă desperare; fig. prim-ministru, mare visțier împrumut.

I. G. Duca: Ianî Dukas: grecoțelul cu nas subțire, fig.: Oradea-Mare.

Argetoianu: Se zice oamenilor cu mirosuri acre și amețitoare. Urmașul lui Constantinescu P. la „porcării”.

Dr. Lupu: Autor de maxime. De ex.: lupul își schimbă părul dar nărvul ba. Fiat injustitia... Dă-te'n chestia mății, dă-te'n chestia mății.

Până mai ieri bolșevic, revoluționar periculos, joavină.

Astăzi? Imblânzit mușcă turbat pe foștii lui tovarăși.

Se zice în deobște despre oamenii mult schimbători: „Astăzi ici-măine coala”...

Contastinescu Tancred: Se zice despre oamenii cu apucături perverse. În politică se spune despre omul care vrea să figureze în toate consiliile de administrație a diferitelor instituții industriale, economice și bancare.

Gen. Moșoiu: Un alt erou dela Oradea. Prietenul scump al dlui Lapedatu, mai ales când e vorba de șefia Ardealului. fig.: Sarmală amic al poporului.

V. Antonescu: Cuțulachi lui Vintilă-împrumut; fig. besofon.

Averescu: Se zice despre omul lingebilde. Autorul șansonetei: „fie-vă milă și pomană”. fig. general, cioc de vată, „lovitură de stat”.

Trancu-Iași: Trâncneală, descântec, discurs precipitat-viteza automobilului Fiat.

Goga O.: De ce m'ați dus de lângă boi? și Mustul care fierbe.

Lupaș: Față bisericească cu credința în Dumnezeu cel sfânt; câte-odată doftor și atunci: siringă, forțeps, cristir.

N. Bănescu: Se zice despre omul care nu se pricepe nici la muzică, nici la Teatru și totuși este director general al Operei și al Teatrului Național.

Dr. Fabius: Fabisch, cu firmamentul la „mica cenzură”.

Dr. Juga: „Spune-mi doamne ce să fac eu?”. Se spune oamenilor care în loc să acționeze, se gândesc.

Alte noțiuni:

Împrumut: Romanța celui care va veni.
Dictatură: Dacă voi nu mă vreți, vă vreau eu!

Parlament: La moară la târta-fârta, unde macină Tăgârța. fig. eu te'njur, tu mă'njuri, eu te bag, tu mă bagi...

Deputat majoritar: Cât îi lumea și pământul, tot la diurnă-mi bate gândul.

Epigramă.

Dl Goga într'un număr trecut al revistei sale scrie, că iar se furizează spre inima lui ispita de a guverna.

Vorbind așa nevinovat
Că îți apare 'n vis ispita,
Eu stau să cred Octaviene
Că s'a gătat la Ciucea — pita.

Kix.

In memoriam... foștilor noștri clienți.

GOGIADA

sau jainia povestire în stihuri a pătimirii lui Octavian, cândva în politică zis Goga, fost bard de Ciucea și O. P.

Astfel ar povesti Hronicul:

S'a dat din Ciucea o „chemare”
Să vină Hodoș și cu Geni
Să vin' Osvadă și cu Gábor,
Căci țara este 'n criză mare.

Să vină Lopás și Silvică
Și Căcăluș și Dădăianu
Și Bórnemisa, chiar și Cucu,
(Căci altfel ceata e prea mică).

Intr'un exod nebun „poporul”
S'a și pornit din Cluj la vale,
„Haptach” să facă sus la Ciucea
Unde domnește „dictatorul”.

In fructe Hodoș, c'o tăligă,
Ducea prinos de închinare
Maculatura „Țării Noastre”
Ș'un „Muciolin” de... mămăligă.

Popa Dăianu călărea
In ritm agale de fecioară
Pe un căluș, slăbuț, sárman,
Și-ofrandă — brâul și-l ducea.

Apoi urmează-o Moașă Mare
Cu picioruș de balerină...
Și popa Forceps fredonând,
Despre „siringă” o cântare...

Isonu-i ține Friptomir:
„De ce m'ați dat de lângă voi”...
Și nu mi-ați spus și mie taina
In noaptea cea de chillpir?

Urmează Vaszi, „dom primar”
In brațe c'o dactilografă,
E amintirea lui „eternă”
De când era... interimar.

Dar mai departe? Oare ce-i?
Dece s'adună lume multă?
O, uite-i, uite-i se aude
In jurul unor paradei.

E Geni — fratele iubit,
Sebastian și Gáborel
„Halaripând” de bucurie
Că Tavi la el i-a poștit

Al „Țării Noastre” — „doctrinar”,
Celebrul Cucu e la urmă,

Căci fără el, inteligența
'N partidul gogoilor se curmă.

La Ciucea 'n falnicul castel
Descinderea fu triumfală,
Și însuși Tavi i-a primit
Cu o candoare de vestală.

Trimișii toți în rând de unu
Depus-au darurile-oduse,
Apoi căscară gura largă
Căci Tavi vorba începuse:

„Jubiții mei, în țara asta,
„Avem o splendidă menire
„La care cer colaborarea
„Dela tot natul cu simțire,

„Un singur partizan n'admit
„Să aibă vre-o altă părere:
„Ne-așteaptă țara asta 'ntreagă
„Să revenim iar la putere...”

Hipnotizați toți cei prezenți
Holbându-și ochii — aplaudară
Și'n inimi le 'ncolți speranța
Că noaptea lor veni-va iară.

Și fu atâta sfânt vacarm
Atâta sfântă veselie,
Că însuși Goga s'a crezut
O clipă la... Metropolie,

Intr'un jotoliu de ministru
Sfidând iar lumea feminină,
Ce în tribune strălucește
Plină de soare și lumină.

„Iluziile-s trecătoare”,
Tot astfel ș'asta fu să fie
Intr'adevăr, în cinci minute
S'a destrămat pe veșnicie.

Nici Lopas, Căcăluș, Dăianu
Nici Geni, Vaszi, nici „tătucu”
Nu mai erau la el la Ciucea
— Și, nu era nici măcar Cucu.

Ș'in locul unui vis deșert
Ce-atâta timp l-a stăpânit
Cutremurat de adevăr,
Acest tablou l-a ntrezărit

Octaviu Prielnic, fost viitor ministru.

Charleston

— Domnul meu vă place dansul?
— La nebunie!
— Atunci de ce nu-l înveți?

Perchiziționarea lui Vintilă la vamă, venind dela Paris.

Dl Vintilă Brătianu întorcându-se dela Paris a fost perchiziționat la vamă și s'a aflat în geamantanul d-sale un metru de stofă.

— Ce este această, întreabă șeful de vamă pe Vintilă.

— Ce să fie, un metru de stofă.

— Pentru ce...

— Cum pentru ce? Pentru un rând de haine.

— Cum Excelență, numai un metru?

— Păi desigur. Nu-ți poți da d-ta seama ce mic am fost eu la Paris.

Epigramă.

Cuvântul „Duca” însemnează
Un vis comun, un dor lacerb,
Ca substantivul să se schimbe
In timpul cel mai scurt — în verb.
Kix.

Epigramă.

Dl Titulescu repară în streșnătate faima țării, pe case Vintilă a spulberat-o cu greșelile lui politice.

Ministru nostru de externe
Prepară pacea Europii,
In timp ce-'n țară, Vintilică
In greu război — dă ortul popii.

Inversiunea.

Dl Sasu a spus la congresul liberal dela Brașov primele două versuri de mai jos:

Provinciile să se 'nchine!
Regatul vechiu e un altar...
Așa 'mpărți cireșe, leul
Mâncând pe un taler c'un măgar.

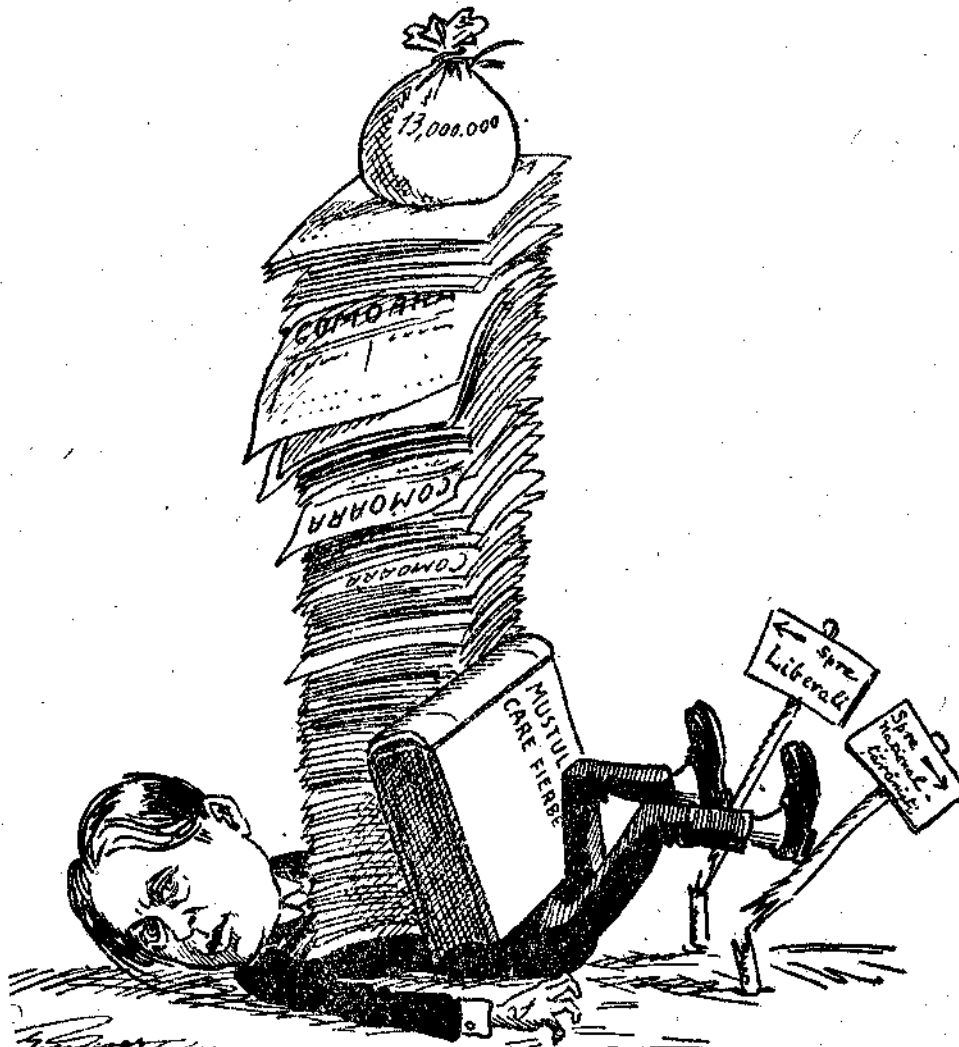
Dar la Brașov s'a 'ntors povestea
— Măgarul spuse toate-acestea!
Kix.

Fripturi: din lumea șobolanilor

Dl avocat Dr. Fabisch, marele cenzor al gazetelor din Cluj a fost decorat de către Dl Berkowitz în numele U. E. R. cu medailonul „Unserleit” obligat fiind să poarte de-aci înainte perșuni.

Biografia exponenților liberali trimiși în Ardeal, se poate studia din dosarul Inginier (?) Roată contra Iahoda la Curtea de Apel din Cluj.

Dl general Moșoiu în ciuda dlui Lapedatu a mistuit în numele Ardealului, la adunarea jandarmilor și polițiștilor, îmbrăcați în cioi, finută la Iași, 3 oale de armele și doi purci fripți cu fleică de șobolani, procurată expres pentru această ocaziune de dl Dukas dela rube-dențiile sale de pe coasta Grecotopaniei.

Acest tablou adevărat
Ce-arată soarta de „martir”
A omului ce pretutindeni
E 'ntâmpinat cu „hai șecspir!”

Auleo...

Di Vintilă Brătianu la Paris înseamnă panică pe la băncile franțuzești. Soarele se întunecă, obloanele se precipită zăngănind. La fiecare colț de stradă bineînțeles se aprind ruguri cari produc mult fum, ca să alunge pe reprezentantul ciu-meii. Străzile devin pustii, doar câte o pisică neagră se strecoară prin colțuri discrete. Sus în vârful turnului Eiffel primăria parisiană pune de regulă observatori ca să urmărească mișcările sinistrului oaspe. Sunt singurele fapte omenești cari mai rămân în cer liber. Incolo zăvoarele sunt toate încuiate.

De fapt dl V. Brătianu meditativ și întunecat nu observă ceace se petrece împrejur. De abia în fața băncilor prin fața cărora trece cu plosca și cu

un zâmbet acru pe buze își dă seama și atunci izbucnește într'un țipăt răgușit, cavernos de babornită pe care ai călcat-o pe bătătură: Auleo!

Cine se așează apoi pe geamantanul gol ca o grotă, capul proprietarului idem? Di Vintilă. Lacrămi cu 80% sare își fac poteci pe obrazul murdărit de funinginea trenului. Așa-l ajunge noaptea smiorcăind în batista murdară, fiindcă dl Vintilă e sgârcit cu spălătoreasa. Noaptea târziu pleacă luând întâiul tren, strecurându-se ca să nu-l observe nimeni.

Acasă însă, ura! ura! Țara are mai mult ca oricând nevoie de dl Vintilă Brătianu.

Plânsul „meșterului Manole“.

Credinciosul nostru client, poetul Tavi Goga, a comis o nouă lucrare dramatică „Meșterul Manole“.

Tavi — Taviene,
Pui golaș de pene,
Pui de ciocârlie,
Fulg de păpădie.
Cin' te-a blestemat
Cin' te-a îndemnat
Și te-a 'ntârâtat,
Să mă scoți din mit
— Gând într'aiurit —
Să mă 'mbraci în frac
(— Bietul duh sărac?!)
Și să-mi torni în piept
Mustul tău nefiert.
Din fântâna mea
— Tremur blând de stea
Cu apă curată
Lacrimă sărată,
Cin' ți-a pus în cap
Gândul să mă iei
Când și unde vrei...
...Doar pe la O. P.
Azi e... „temps passé“.

Tavi — Taviene,,
Pui golaș de pene,

Când domneai boer
Pe la minister;
Când urcai în sus
Cu tine m'ai dus?
De ce numai jos
Mă saluți frumos?
N'am fost nici când frați
Cointeresați,
Nici pe la muieri
Nici la minister,
Nici n'am fost... poet
La vre-un „fond secret“
Să mă faci pârtaș
De nenorociri,
Și de izbăviri,
Cocoșel golaș.

...Cu ce ți-am greșit
De m'ai scos din mit
Și m'ai necinstit.
Tavi — Taviene
Pui golaș de pene,
Pui de ciocârlie
Fulg de păpădie?...

Unui actor liberal

consacrat de critică „actor de rasă“

Că ești de rasă, să admitem,
Dar din a criticului vindă
O precizare fu omisă:
Da, ești de rasă, dar... bovină.

Souflur.

Chitibușul.

Duca: De ce tot mai spui tu Vintilă
că „timpu-î bani“?

Vintilă: Păi, uite mă Iani dragă cum
stă treaba; dacă opoziția ne dă timp
facem ceva împrumut și avem bani!

Fripturi din lumea șobolanilor

Di Bogdan Duică va ținea Duminecă a. m. la orele 10 în clubul șobolanilor din Cluj a conferință cu subiectul „Întoarcerea chepeneagului între două extremități politice“ din punct de vedere logic, metafizic, național, literar, psihic, social, economic, financiar și sexual, cu deosebită privire asupra trecutului virgulei în literatura noastră politică veche“. Cățelușii, șoriceii și șobolanii din Cluj să participe neapărat.

Epigramă liberalilor

L-ați dat pe Ghiulea 'n judecată
Și-ați profetit pedeapsă grea,
Azi totuși amânați procesul
Știind că-i pentru voi „ghiulea“.

T. Roca.

Unde dai și unde crapă

— Domnișoară ați întâlnit
vreodată un bărbat, de-a cărui
singură atingere v'ați emoțio-
nat?

— Sigur! Dentistul.

Răspuns piperat

Un student balic către o doamnă:
— Scumpă doamnă acordați-mi „Tan-
go-ul“ acesta.

Doamna (făcând aluzie la vârsta stu-
dentului): — n'am obiceiul să dansez
cu un copil.

Balicul: — Scuzați doamnă, n'am
știut că sunteți gravidă.

Citiți și
răspândiți ziarul

Chemarea

„Calul de bătaie“.

Cunoașteți fără îndoială povestea „ca-
lului de bătaie“. Il are fiecare grup de
jucători de popice, fiecare scriitor și,
natural, fiecare guvern. Guvernul hila-
riant prin constituția lui, al dlui Sancho
Panza, e supus și el acestei binefăc-
toare tradiții, și-și are calul de bătaie,
singurul pe care-l pune paravan în fața
acțiunilor sale.

Di Titulescu, astfel e perdea străluci-
toare care ascunde neputința scârcitoară
a lui Vintilă, acopere prostia formidabil
kilometrică a lui Stelian, oprește im-
permeabil, putoarea gurii Doctorului

creerii blegi ai lui Vintilă? Drege-o
Titulescule. A căzut potcoava calului
dela căruța Țării? Fă-i alta Titulescule!

Râde Titulescule, plânge Titulescule,
cântă Titulescule; dă-i în dreapta, dă-i
în stânga, aci fandează, aci atacă; aci
drege, aci înoadă; aci acopere, aci des-
coperă; stai Titulescule, du-te Titu-
lescule. Titulescule, Titulescule, Titu-
lescule!!!

Taie-te în patru și în opt, să urci în
cer cu petiție pentru an rodnic, să co-
bori în buricul pământului pentru debit
gras pe petrol, să câștigi procesul op-

Lupu, tușește și smulge atenția lumii
dela sgomotele suspecte ale Conului
Argetoianu, și presară colb de eufemism,
peste blăstămățiile sadice ale păpușă
de sârmă și carton, descendentul direct
al „Lipitorilor“ lui Alexandri.

Peste hotare, dl Titulescu, multiplu
și atent, vesel și nervos, serios și exu-
berant, strecurându-se prin toate sub-
tilitățile diplomatice, zimbuind și promi-
tând tuturora, numai cu două picioare
dar cu 10 capete și cu 100 de mâni,
ca un adevărat scamator, se sbate să
acopere în fața streinătății nimicnicia și
actele guvernului din care face parte.

Cal de bătaie, a folosit la toate și
pentru toate s'a spart oala în care-s

tanților și să aduci pe tipsisie capul...
împrumutului.

Căci Sancho Panza, ajuns și el stăpân,
bleg și pipernicit, purical și lunatic,
turbat, și nepunctuos, timid și bărbos,
precoce și întârziat, galben și verde,
bancher și culegător de mucuri, râde
perplex și-și frânge mâinile năuc.

...Se spune că un scmecher de mahala
vrând să fie scutit de serviciul militar,
și-a motivat petiția între altele și cu
următoarea declarație: sunt singur la
nevastă. E, la sens figurat, formula
chitcăită naiv, pentru streinătate, de sub
musteața de soarece viril în prostie a
dlui Sancho Panza.

Mister Knouck-out, diplomat.

Ați uitat „Deșteaptă-te române“.

Ați uitat „Deșteaptă-te române“ — ne-a zis d-nul Al. Vaida Voivod — câtorva tineri, cari îl așteptam pe peronul gării Cluj, întâmpinându-l cu marseilleza românilor ardeleni „Răsunetul“ lui Rouget de l'Isle al Ardealului, Andreiu Mureșianu.

Dacă marseilleza românilor ardeleni a fost oprită azi de a se cânta, chiar de către muzicele militare; dacă imnul care a revoluționat sufletele iobage ale proletariatului român dela 1848, este disprețuit azi de toți înconștienții politicienismului, aceasta nu denotă decât gravitatea vremilor prin care trecem.

Mamelucii dezertori ai patriotismului au uitat tragedia sbuciumului prins în „Deșteaptă-te române“, dar cu toate acestea sunt încă mulți tineri cari îl întonează și azi aducându-și aminte de acei premergători ai înfăptuirii idealului național, cari au îndrăsnit să-l cânte chiar în vitregia vremurilor trecute.

De ce n'am îndrăsnit noi astăzi să cântăm „Răsunetul“ când idealul secular al strămoșilor s'a înfăptuit? De ce am da dovadă că nu înțelegem jertfa trecutului?

Dacă o parte din tânăra noastră generație și-a uitat menirea și s'a lăsat

tărăta în mișcări fără rost, este însă o parte care cunoaște realitatea și-și dă seama de pericolul unor pași greșiți.

Vom cânta „Răsunetul“ Eremitului din Carpați și-l vom socoti ca un semnal al luptei drepte și hotărâte, pentru spulberarea plevii în care se complăce ilegalitatea, uzurparea și corupția.

Vom învăța și generația viitoare. Acest simbol, iar acelora cari nesocotesc idealul colectiv al nației le vom cere socoteală.

„Vom lovi mâna blestămată care va profana dreptul, iar acelora cari vor încălca legea în picioare, le vom rupe picioarele!“

Nu vom să fim învinuiți că n'am contribuit și noi la fericirea și propășirea viitoare a nației românești,

Vom propaga întotdeauna „unire în cuget și'n simțiri“ și val de aceia care ne vor împiedeca.

N'am uitat cu toții „Răsunetul“, el ne va fi deapănarea semnalul luptei și vom primi și de aci înainte cu acest semnal pe acei oameni mari cari luptă fără preget pentru realizarea fericirii țării noastre.

Petre Petrinca.

Povestea fiului nimănu.

Nu intră în obiceiul nostru să ne ocupăm de inspirațiile comandate ale mercenarilor condeiului, nici chiar atunci când acești exilați ai societății se rătoesc sub pulpana ocrotitoare a somităților ziaristice noastre, reprezentanți prestigioși ai scrisului violent.

Și păstrăm această rezervă față de secretele creierilor fecundați de imoralitate, față de orice eșire a acestor „cocote ale călimărei“, pentru că nu se pot ridica din mocrila în care se lăfăesc cu voluptate nici până la nivelul disprețului nostru. Ar fi sub demnitatea noastră să reflectăm la atacurile argaților din diversele redacții, răspânditoare de pestilență morală, dacă totuși facem de data aceasta o mică excepție, e pentru că avem de a face cu'n exemplar monstruos al decadentei

Natural, nu-i vom face cinstea să-i pomenim numele în acest ziar, totuși mănzul nostru, ce merge cu curentul va ști că istorioara ce o vom relata mai la vale îl privește.

A fost oda: a un copil zdrențos — ceace în definitiv nu este dezonorant — dezordonat, neîngrijit, care rătăcea pe străzile Clujului. Era copilul nimănu. Acest copil al nimănu creștea ca o floare sălbatică, fără nici un fel de pretenții. Mediul îi convenea de minune. Dar dacă o floare sălbatică te tentează de multe ori să o culugi din câmpul parfumat, o repulsiune fizică simți când ea se găsește într'un mediu răspânditor de odorante spurcate. Totuși un cercetător și colector de talent crezând că face o mare descoperire a ridicat pe clientul poveștii de față din murdăria străzii, l'a dus la bae și după ce mizericordioasele inimii și pungi i-au schimbat zdrențele în haine cum se cade și

după ce individul a luat înfățișarea aproximativă de om care poate fi tolerat în societate i-s'a pus un toc în mână.

Și tocul s'a pus în mișcare, a scris, automatic, înconștient, sau mânat de o previziune, a scris cunoscuta istorie a „cocotelor cernelei“. Călărețul și rumegătorul oaselor anonime își zugrăvea atunci viitoarea fotografie, metamorfoza prin care avea să treacă, drumul vertiginos al decăderii morale. Nici de trei ori n'a cântat cocoșul și fiul lui Iuda și-a executat misiunea ereditară, ignobila meserie. De sub colțul pulpanei marelui său protector și-a proiectat pe coloanele ziarului fără de opinii, fără orientare rânjetul celor 34 de măsele. S'a plimbat prin saloane și a scormonit prin morminte imaginare unde-l lăsăm ca primul mort efectiv al cimitirului inventat, fără nici cel mai mic regret. Când veți ceti vreodată de oase anonime, să știți că este vorba de scheletul acestui individ.

* Colegilor d-sale din loja ziaristilor din dealul Patriarhiei le dorim poftă bună la mirosul pe care-l răspândește această „cocotă a călimărei“, odor care-l exhala din abundență chiar când trăia și când nu era cocotat și obraznic mercenar. „Sulzlaberl“ se chema atunci.

Aceasta ar fi povestea fiului nimănu, sau a „cocotei cernelei“ care s'a prăbușit în oase anonime rău mirositoare.

Notiz. Toți abonații noștri sunt rugați a ne trimite abonamentul indicându și numărul abonamentului cu care i-se trimite ziarul. Cei cari nu doresc a se abona să ne re-trimite numărul și restanța abonamentului, fără însă a rupe adresa de pe ziar, căci altcum nu-i putem șterge diu controalele abonaților.

Administrația.

Situația politică.

Este o zicală veche, lasă pe țigan în casă și te scoate el afară din ea. Cam așa s'ar putea caracteriza actul dement al majorităților ajunși în casa țării prin furt și contrabandă, cari au scos de acolo pe adevărații reprezentanți ai națiunii. Hoții de urnă au scos pe dl Vaida-Voivod din parlament, iar Români din Ardeal l'au îmbrățișat cu recunoștință, pentru lupta desinteresată, depusă de 25 de ani spre binele poporului.

Guvernul perzistă să se cramponeze la putere, încearcă cu fel și fel de momeli să-și justifice rămânerea nejustificată. Fie că mai speră să incheie un împrumut, pe care nu-l capătă, fie că speră să poată forța pe cei chemați ca să mai creeze soluții ridicole, cari numai compromite pot speranța ce mai există în străinătate, că România totuși va ajunge la normal prin introducerea unui regim constituțional și parlamentar onest. Dar o soluție anormală ar mări și mai mult haosul și lipsa de autoritate a celor, cari ar trebui să aibă în urma locului lor de arbitri, cea mai mare autoritate.

Calculul liberalilor se bazează și pe patriotismul opoziției, pe care l'au exploatat până acuma cu atâta nerușinare. De astă-dată se vor înșela: opoziția este hotărâtă să scape țara de exploatarea ei și să introducă ordine în grajdul tuturor Tankrezilor și Ducilor. Este hotărâtă să ducă lupta până la sfârșit, chiar și cu riscul, că înecându-se șoarecii, vaporul va fi grav avariat.

Opoziția a dovedit în situații critice de altă-dată, că știe scăpa prin înot, dar șoarecii, șobolanii și protectorii lor vor înghiți la apă până se vor scufunda în fundul uitării unei țări subjugate și supuse la toate bizantinismele ticăloase, din care cea mai recentă este tendința de a introduce sfășieri medievale, confesionale, între frații de același sânge: sfășieri care nu au altă bază, și nici o îndreptățire, decât menținerea principiului prin care s'au susținut liberalii atâta vreme la putere: *divide et impera*.

Distrugerea conștiințelor

Ca răspuns la frumoasa și laudabilă inițiativă pentru ridicarea unei statui marelui român și luptător național Dr. Ioan Rațiu, Chemarea Tinerimei Române a hotărât ca beneficiul curat al balului din acest an să îl pună la dispoziția Comitetului de inițiativă.

În imaginea tuturor Ardelenilor trăesc vii epizoade nescrise din marea revoluție spirituală condusă de Dr. Ioan Rațiu, care a fost reprimată de trufia turanică în „Procesul memorandumului“. După încordarea forțelor în luptă epică de sub comanda lui Avram Iancu, a trebuit să vină lupta forțelor intelectuale.

Suferinți și desamăgiri au urmat acestor lupte, dar tăria conștiințelor naționale și credința în victoria finală totdeauna au refăcut pozițiile de luptă și au întărit speranța.

Nici unul din pionii acestor lupte eroice purtate în „cușca leului“ n'a avut răsplata meritată nici în trecut nici azi.

Doar pentru statuia Regelui munților s'a „ocupat“ acum câți-va ani un loc între catedrala ortodoxă și Teatrul Național. Ca exteriorizare prin un semn vizibil s'a și pus un mic „obelisc“, care deatâția ani face imputări celor ce trec în fața lui.

Și acum când trebuie să se scoată banii necesari pentru statuia doctorului Rațiu, cine dintre noi nu și-ar fi ținut de sfânta datorie să contribuie cu obolul său la realizarea recunoștinței tardive?

Totuși s'a găsit, că mulți slujbași ai statului, cari ar fi dorit pe această cale să-și facă datoria românească, au fost oprți de miopia guvernamentală să participe. Așa a fost și cu armata.

Nu tragem la răspundere pe cei ce au luat astfel de măsuri fără nume, doar cu durere constatăm că opera de distrugere a conștiințelor nu este pentru întărirea statului. Cei ce doresc să denatureze sufletul românesc, cei ce ridică pumnul să distrugă stânca credințelor noastre, își vor turti pumnul și nici decum milioanele de stânci ale Ardealului bătrân.

Gladiator.

Averescânii

Ziarele din capitală, care au interes să publice fel și fel de minciuni, lansează că fostul partid averescân vrea să reînvie și să-și arate colții în intruniri publice.

Noi nu credem aceste laude, pentru că nu vor cuteza cei ce au batjocorit de două ori neamul, și au furat atâta depe spatele lui, să se arate în fața poporului în lărgit.

Dar mai ales „Curentul“, ziar destinat să fie foia *independentă* a liberalilor, când vor fi în opoziție, scrie că frântura de averescâni se vor aduna și la Cluj în... adunare... sau... banchet. Adunările din Cluj au fost totdeauna cu bucluc pentru Gogii, și în 1920 și când au fost la guvern în 1927, dar acuma miroasă tare a păpăradă; fie că vor mânca-o la banchet; fie că vor fi făcuți păpăradă la adunare!

Styx.

Pentru cetitorii noștri.

Numărul aceasta al gazetei noastre apare cu pagina II și a III-a din „Chemarea Veselă“ de Joi, număr special scos cu ocazia balului Chemării. Am ținut să reproducem unele părți din a cel număr mai ales, pentru a oferi cetitorilor noștri și câteva pagini de umor în afară de articolele politice.